

[Hagen Hagensen]

ret under den undersøgelse, idet der på et ret tidligt tidspunkt sker en orientering af politimesteren i Lyngby om, at udenrigsministeren over for justitsministeren har fremsat ønske om, at man skal trænge til bunds i denne sag. Det er noget, der i hvert fald ikke forekommer hver dag, at der sker noget sådant, og derfor må det naturligt være sådan, at alle anklagemyndighedens instanser har kigget – går jeg da ud fra – særligt på denne sag. Det bliver da også efter at have været indstillet fra politimester over statsadvokat til rigsadvokat resolveret, at der ikke vil være at foretage noget.

Det går videre til justitsministeren, der også ender med at tage sagen til efterretning.

Det er vanskeligt for mig at se, at der overhovedet i denne sag er gjort noget forkert af de instanser, der har haft med den at gøre. Det skulle da lige være justitsministeren, den daværende og altså ikke ham, der er der nu, der rent ud sagt må have sovet i det, hvis han har ment, at der var noget, der ikke var sket i denne sag, som skulle være sket. Det var ham, der havde fået henvendelse fra udenrigsministeren om, at man ønskede særlig at se på denne sag, og derfor er det den daværende justitsministers ansvar – og for mig at se hans alene – efter at det har været hele turen igennem.

Der kan ikke rettes nogen som helst anke over, hvad der er passeret i anklagemyndighedens regie med den politimæssige efterforskning, der fandt sted dengang. Så vil jeg godt sige, at der bliver talt om, at der ikke var foretaget ransagning, umiddelbart efter at en anmeldelse er gået ind. Det vides jo, at en ransagning er et alvorligt indgreb, som normalt forudsætter en dommerkendelse, og der skal underbygges, hvorfor man vil have det. Jeg tror nok, man tør sige, at vi også har et skyldigt hensyn at tage til, at vi ikke farer frem med de stærkeste ting, forinden vi har efterforsket, hvad der nu egentlig ligger til grund, og her må man jo sige, at der foreligger ikke nogen anmeldelse. Men det er politimesteren i Lyngby, der af egen drift, som han skal, tager op det forhold, han har læst om i avisen, og så ud fra dette begynder at undersøge sagen.

Jeg må derfor afvise, at der overhovedet med rette kan tales om, at man skal foretage yderligere undersøgelser i sagen nu om den behandling, den har fået, idet jeg finder, at

det ville være fuldstændig ved siden af at gøre det, og er der nogen, der så skal rejses anklage imod, må det være den daværende justitsminister og måske hans ministerkolleger, der ikke har fulgt sagen op.

Bjørn Elmquist (V):

Nøgleordene i vor debat er »uvildig undersøgelse«, og her synes jeg, jeg må tilslutte mig det, justitsministeren har sagt i starten, at en uvildig undersøgelse har der vel fundet sted i og med, at justitsministeren har foranstaltet den gennemført. Og her spiller det da ind, hvis man vil være meget nøjeregnende, at vi har fået en ny regering, en ny justitsminister, siden disse ting skete.

Jeg synes også, vi må fastslå, at det ligger nogenlunde klart efterhånden, hvordan selve handlingsforløbet er. Om der så er nogen tvivl omkring motiverne, er en anden snak. Der kan selvfølgelig også være tvivl og forskelle med hensyn til de konklusioner, vi alle sammen vil drage med hensyn til handlingsforløbet og efterforskningen. Jeg for mit vedkommende vil da godt sige, at der er nogle forhold, jeg har studset over, og jeg mener også, at hvis jeg havde siddet midt i efterforskningen, ville jeg f. eks. have undret mig over, at det var umuligt at finde og nærmere stedfæste de to selskaber Yucca Properties og Zeefeldt Limited. Det kunne vel nok give en mistanke om, at der var et eller andet uldent i hele affæren, og andre kan så på den måde finde frem til at drage deres konklusion i det nu, synes jeg, klarlagte handlingsforløb.

Men der er jo et stort men, som vi skal huske, at nu sidder vi – jeg sidder i hvert fald, det vil jeg sige helt klart for mit eget vedkommende – så dejligt i baghjulet, jeg kan være bagklog, det er da let at se, at dér og dér skulle man gøre det, nu når vi ser det bagudrettet.

Jeg må også mene – det mener vi i hvert fald i venstre – at det vil være uheldigt, på kanten af det retsstridige vel næsten, nu vi er så tæt på en domsbehandling i sagen – der er jo rejst sigtelse – at starte en undersøgelse af, hvordan efterforskningen har fundet og finder sted i øjeblikket. Hvordan skal domstolene dog kunne komme til at dømme forholdsvis uhildet i sådan en sag, hvis der samtidig kører en sideløbende undersøgelse af undersøgelsen?